

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ, ΑΛΕΞΗ ΤΣΙΠΡΑ
ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΗ – 29/8/2015

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω την εισήγησή μου στη συνδιάσκεψή μας, με μια διαπίστωση που πιστεύω ότι δεν θα βρει κανέναν αντίθετο.

Σήμερα και αύριο συνεδριάζουμε, συζητάμε, αποφασίζουμε, αλλά όλοι και όλες γνωρίζουμε ότι δρούμε και αγωνιζόμαστε σε ένα πολεμικό πολιτικό τοπίο.

Τους τελευταίους μήνες δεν σταματήσαμε στιγμή να δίνουμε μικρές και μεγάλες μάχες. Κερδίσαμε πολλές από αυτές.

Με πείσμα και αποφασιστικότητα αγωνιζόμαστε να διεκδικήσουμε το δίκιο του Ελληνικού λαού.

Ματώσαμε με μοναδικό στόχο και σκοπό να διεκδικήσουμε το δικαίωμα ενός ολόκληρου λαού στην ελπίδα, το δικαίωμα της νέας γενιάς αυτού του τόπου να ονειρευτεί ένα καλύτερο αύριο, το δικαίωμα των εργαζόμενων και των ανέργων για ζωή, για δημιουργία, το δικαίωμα των ηλικιωμένων, των απόμαχων του μόχθου για αξιοπρέπεια.

Δώσαμε μάχες σε αντίξοες συνθήκες.

Παλέψαμε, όχι μόνο με το πολιτικό σύστημα της διαφθοράς και της διαπλοκής, αλλά μεθερίτα μέσα και έξω από τη χώρα.

Ούτε μια στιγμή δε φοβηθήκαμε να πάρουμε το ρίσκο, να ξεπεράσουμε τα όρια, να φτάσουμε ως το τέλος.

Αυτός ο αγώνας, λένε κάποιοι πήγε χαμένος.

Τους απαντάμε : Ας φανταστούν που θα ήταν η συμφωνία, ο λαός η αριστερά, χωρίς αυτό τον αγώνα. Χωρίς αυτή τη διαπραγμάτευση. Τι συμφωνία θα έφερνε ο Σαμαράς.

Αποφασίσαμε να κάνουμε τα πάντα για να υπερασπιστούμε το δίκιο της Ελλάδας.

Και είμαστε περήφανοι για αυτό.

Και στο τέλος κάναμε τη δύσκολη επιλογή να μην αποδεχτούμε την εκδοχή της εθνικής αυτοκτονίας που μας ετοίμαζαν οι πιο ακραίες συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης.

Να μη δεχτούμε να σύρουμε εμείς το χορό του Ζαλόγγου παρασέρνοντας στη καταστροφή τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας και ιδιαίτερα τους πιο αδύναμους, τα λαϊκά στρώματα, τους μεροκαματιάρηδες που είχαν επιλέξει να αφήσουν το μόχθο μιας ζωής στις ελληνικές τράπεζες.

Σε αντίθεση με τη πλουτοκρατία που έσπευσε να βγάλει το πλούτο της σε offshore και σε τράπεζες του εξωτερικού.

Και επίσης, έχουμε απολύτως ήσυχη τη συνείδησή μας ότι πράξαμε το σωστό.

Δε μετανιώνουμε ούτε γιατί πολεμήσαμε με όλη τη δύναμη της ψυχής μας, ούτε γιατί επιλέξαμε να αποφύγουμε τη καταστροφή.

Είμαστε περήφανοι για τις επιλογές μας.

Για κάθε σπιθαμή που κερδίσαμε στο έδαφος της διαπραγμάτευσης.

Και σήμερα είμαστε πάλι εδώ με τις αμιχές του πολεμιστή που δε παραδόθηκε αλλά έδωσε τη μάχη μέχρι τέλους.

Αλλά και με την αποφασιστικότητα και τη συσσωρευμένη πείρα για να συνεχίσουμε τον αγώνα.

Και είμαστε ξανά στην αρχή μιας καινούργιας αποφασιστικής για το αύριο εκλογικής μάχης.

Μιας εκλογικής μάχης στην οποία θα κριθεί το δικαίωμα του ελληνικού λαού και της κοινωνικής πλειοψηφίας να συνεχίσει να αγωνίζεται, να συνεχίσει να ελπίζει.

Θα μπορούσαμε, ίσως, να επιλέξουμε να δραπετεύσουμε από την αλήθεια.

Να φτιάξουμε μια δική μας αλήθεια ιδεατή.

Να παραμείνουμε αμόλυντοι και άσπιλοι.

Να υποκριθούμε ότι εκτός ευρώ μπορούμε να εγγυηθούμε το επίπεδο ζωής των πολιτών.

Να παραδώσουμε το λαό στην εκδικητική μανία του καθεστώτος της διαφθοράς, του πολιτικού συστήματος της διαπλοκής που έφερε τη χώρα σε αυτή την κατάσταση.

Να μη λερώσουμε τα δικά μας χέρια για να ξελασπώσουμε το μέλλον.

Αδιαφορώντας όμως αν η λάσπη θα πνίξει και αυτή και τις επόμενες γενιές.

Δεν το πράξαμε.

Είμαστε εδώ, αντιμέτωποι με τη πραγματικότητα αλλά και με τις δικές μας αδυναμίες.

Να ανοίξουμε δρόμους προχωρώντας μπροστά, εκεί που δρόμος δεν υπάρχει.

Γιατί είναι εύκολο να πορεύεσαι σε δρόμους στρωμένους, αλλά εμείς καλά γνωρίζουμε ότι αν ο δρόμος ήταν στρωμένος, δε θα βρισκόμασταν εμείς εδώ να εκπροσωπούμε τις προσδοκίες, τις αγωνίες και τις ελπίδες ενός λαού.

Θα ήταν άλλοι στη θέση μας, όπως ήταν για πολλά χρόνια.

Η αριστερά, όμως, και δεν είναι τυχαίο, έπαιρνε πάντα το τιμόνι στο δύσκολο το δρόμο.

Και όταν τραβούσε μπροστά έβρισκε το δρόμο.

Τραβώντας μπροστά, θα κάνεις και λάθη και συμβιβασμούς και αναδιπλώσεις.

Θα δώσεις τη μάχη.

Θα έχεις απώλειες, σίγουρα, αλλά ποια μάχη δεν έχει απώλειες.

Το ζήτημα είναι να μη παραδώσεις τα όπλα.

Και εμείς τα όπλα δε τα παραδίδουμε.

Είμαστε εδώ για να συνεχίσουμε τη μάχη για να προχωρήσουμε μπροστά.

Μόνο μπροστά.

Από εδώ και εμπρός όποιος θέλει να πενθήσει να πενθήσει όποιος θέλει να αποδράσει να αποδράσει.

Εμείς κοιτάμε μπροστά. Μόνο μπροστά.

Γιατί τις καλύτερες τις μέρες μας δε τις ζήσαμε ακόμα και οι πιο μεγάλες μάχες μας είναι μπροστά μας.

Γνωρίζω συντρόφισσες και σύντροφοι, ότι στις ψυχές μας υπάρχουν ανάμεικτα συναισθήματα.

Πίκρας, θυμού, στεναχώριας.

Και γνωρίζω επίσης, ότι ήταν τόσο πυκνές οι εξελίξεις που δε πρόλαβαν όλα αυτά να εκφραστούν και να ξεθυμάνουν.

Ξέρω όμως ότι υπάρχει και αποφασιστικότητα.

Θα σας ακούσω όλες και όλους με προσοχή.

Δε σας ζητάω να πνίξετε τις σκέψεις ή τη κριτική σας.

Σας ζητώ μόνο να μη χάσουμε από τη σκέψη μας ότι η μάχη συνεχίζεται, είναι μπροστά μας και είναι αυτή που καθορίζει και πρέπει να καθορίζει σήμερα απόψεις, αποφάσεις, στάσεις, συμπεριφορές, πρωτοβουλίες.

Να μη φύγει από το μυαλό μας το κεντρικό ερώτημα. Ποια είναι η επιλογή που θα προστατέψει το λαό μας, που θα του δώσει ελπίδα.

Δεν μπορεί κανείς να αγνοεί ότι όχι μόνο αυτό το επτάμηνο της διακυβέρνησης αλλά και σήμερα βαδίζουμε κάτω από πυκνά πυρά.

Το σχέδιο της άλλης πλευράς δε θέλει και πολύ μυαλό για να το διαβάσει κανείς.

Το σχέδιό τους ήταν από τη πρώτη ώρα η λεγόμενη 'Αριστερή παρένθεση'.

Αποδείχτηκε τόσο στην εκλογική μάχη του Γενάρη, όσο και κατά τη διάρκεια της εξάμηνης διακυβέρνησής μας.

Με αποκορύφωμα το συστηματικό διεθνή και εσωτερικό βομβαρδισμό των ελληνικών θέσεων στη διαπραγμάτευση.

Και βέβαια αποδείχτηκε με τα ασύμμετρα αντίποινα με τα οποία απειλούσαν τους πολίτες και την κυβέρνηση πριν το δημοψήφισμα.

Με το βιολογικό πόλεμο του φόβου, που συνεχίζεται και σήμερα.

Άρα δεν χωράνε αυταπάτες.

Δεν αφήνει η σκληρή πραγματικότητα χώρο για αυταπάτες.

Ζούμε μια από τις στιγμές εκείνες που ο καθένας πρέπει να αποφασίσει με ποιους θα πάει, και ποιους θα αφήσει.

Οι αντίπαλοί μας, που διαθέτουν μέσα οικονομικής πίεσης, εκφοβισμού, προπαγάνδας, εξαγοράς, διαφθοράς, επιδιώκουν να μας εξουδετερώσουν, να μας τελειώσουν, να μας σύρουν στο βάλτο.

Ας βγάλουμε ένα συμπέρασμα από αυτό τον αδίστακτο πόλεμο, που γίνεται με όλα τα μέσα.

Ότι δεν κατάφεραν με όλα τα μέσα αυτούς τους μήνες.

Ότι δεν πρόβλεψαν, αφού μας είχαν τελειωμένους από το Φλεβάρη ακόμα.

Ότι δεν πέτυχαν με τις τράπεζες και με τη πιστωτική ασφυξία.

Θέλουν να το πετύχουν τώρα αξιοποιώντας τις δικές μας αδυναμίες.

Θυμηθείτε μόνο πόσο χώρο και χρόνο έδιναν τα συστημικά μέσα ενημέρωσης για να παρουσιάσουν τις απόψεις μας όταν υπερασπιζόμασταν το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Και πόσο χώρο και χαρά διαθέτουν τώρα για να προβάλουν τη διαφωνία και του τελευταίου μέλους μας.

Πόσο χώρο διαθέτουν και με τι χαρά προέβαλαν αυτό το θέατρο του παραλόγου που παίχτηκε σε ζωντανή μετάδοση από τις επιτροπές της Βουλής.

Τι μεγαλοθυμία επέδειξαν όλοι ξαφνικά ώστε να διαθέτουν τα τηλεοπτικά τους παράθυρα για να προβάλουν την εμφύλια αντιπαράθεση της αριστεράς.

Ας βγάλουμε, λοιπόν, όλοι και όλες τα συμπεράσματά μας.

Αν είναι να σταθούμε όρθιοι, μόνο ενωμένοι, αποφασισμένοι, πειθαρχημένοι, με ξεκάθαρη αντίληψη των συσχετισμών, με σχέδιο, ριζοσπαστικές πρωτοβουλίες, σοβαρότητα, και σταθερότητα, μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Μόνο κρατώντας και υπερασπιζόμενοι την αριστερή, ριζοσπαστική μας ταυτότητα.

Μόνο αν αφουγκραστούμε την αγωνία της κοινωνικής πλειοψηφίας που θέλουμε και επιδιώκουμε να εκπροσωπούμε.

Και προχωρώντας μαζί με όλους όσους καταλαβαίνουν ότι η Ελλάδα της διαφθοράς, της φοροδιαφυγής, της απάτης και της διαπλοκής δεν μπορεί και δεν πρέπει να επιτρέψουμε να επιστρέψει.

Σαπίζει και μολύνει τα πάντα γύρω της.

Συνεπώς καμιά διαστρέβλωση, καμιά προπαγάνδα της ήττας, καμιά ωραιοποίηση και κανένα καμουφλάζ δεν μπορεί να κρύψει τον πραγματικό χαρακτήρα των δυνάμεων που συγκρούονται σε αυτό τον πόλεμο.

Στην επικείμενη εκλογική μάχη, που θα καθορίσει το αύριο της πατρίδας και των εργαζομένων για πολλά χρόνια.

Από τη μια είναι οι δυνάμεις του παλιού πολιτικού συστήματος.

Οι δυνάμεις της διαπλοκής, της διαφθοράς, του κομματισμού, της κλεπτοκρατίας, της υποταγής των απλών ανθρώπων στα μεγάλα συμφέροντα.

Δεν έχουν και τόση σημασία εδώ τα ονόματα. Μειμαράκης, Σαμαράς, Βενιζέλος, Γεννηματά, Θεοδωράκης.

Απέναντί μας είναι όλο το παλιό που έσπρωξε τη χώρα στην τραγωδία.

Που μας στοιχειώνει και μας βάζει τρικλοποδιές σε κάθε μας βήμα.

Που απομύζησε τους ανθρώπους του μόχθου.

Που έβγαλε στο σφυρί τη δημοκρατία.

Που αποκέντρωσε τη διαφθορά, έχτισε και εκμεταλλεύτηκε το καθεστώς εκείνο, που εν τέλει οδήγησε στα μνημόνια και στεγάστηκε από αυτά.

Από την άλλη είμαστε εμείς, η Αριστερά, ο ΣΥΡΙΖΑ, οι κοινωνικές δυνάμεις που έχουν συμφέρον από μια μεγάλη, ριζική, δημοκρατική και προοδευτική επανάσταση.

Εμείς που θέλουμε να γκρεμίσουμε με μικρές και μεγάλες, πολιτικές και κοινωνικές, εκλογικές και κινηματικές μάχες αυτό το καθεστώς. Τοίχο-τοίχο, ως τα θεμέλια του.

Και θα τα καταφέρουμε Είμαστε καταδικασμένοι να τα καταφέρουμε.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Όλο αυτό το διάστημα από το Γενάρη ως σήμερα, είναι για όλους μας, σα να πέρασαν χρόνια πολλά μέσα σε λίγους μήνες.

Παλέψαμε, μάθαμε, γίναμε πιο έμπειροι, δώσαμε με επιτυχία ή με λιγότερη επιτυχία, αλλά με όλες μας τις δυνάμεις, μάχες σκληρές.

Σε ένα πόλεμο δύσκολο, πολύπλοκο, με αντιπάλους που διαθέτουν απεριόριστα μέσα οικονομικής ασφυξίας, εκφοβισμού, προπαγάνδας, προβοκάτσιας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάναμε και λάθη.

Καταφέραμε όμως παρά τις δυσκολίες, να δώσουμε ένα δείγμα γραφής που κανείς δεν μπορεί να υποτιμήσει, ή πολύ περισσότερο να σβήσει.

Και στο εσωτερικό, και στη δύσκολη αναμέτρηση με τους δανειστές που ονομάστηκε διαπραγμάτευση.

Δεν θα σταθώ πολύ σε όλα αυτά. Όλοι τα ξέρετε και ο καθένας έχει άποψη.

Να θυμίσω μόνο ότι όλες, μα όλες, οι παρεμβάσεις και οι νομοθετικές μας πρωτοβουλίες, συχνά σε σύγκρουση με τους δανειστές, είχαν φιλολαϊκό και προοδευτικό πρόσημο.

Το άνοιγμα της ΕΡΤ.

Η επαναπρόσληψη των σχολικών φυλάκων, των δημοσίων υπαλλήλων, των καθαριστριών, των 2500 εκπαιδευτικών.

Η κατάργηση του εισιτηρίου στα νοσοκομεία.

Οι αλλαγές στη Δικαιοσύνη και η αποσυμφόρηση των φυλακών.

Ο νόμος για την ιθαγένεια που έδωσε το δικαίωμα σε χιλιάδες παιδιά να αναπνεύσουν για πρώτη φορά ελεύθερα.

Το λουκέτο στις Σκουριές.

Τα χτυπήματα στη διαφθορά και στη διαπλοκή.

Δεν ήταν καθόλου εύκολα και δεδομένα όλα αυτά.

Και είναι όλα αυτά που θέλει να ξηλώσει η Νέα Δημοκρατία.

Όπως δεν είναι εύκολες και δεδομένες οι μεγάλες μεταρρυθμίσεις που έχουμε μπροστά μας.

Τα μεγάλα διλήματα πολιτικής που έχουμε μπροστά μας.

Τι θα γίνει με τις συλλογικές διαπραγματεύσεις;

Τι θα γίνει με τη ρήτρα μηδενικού ελλείματος;

Τι θα γίνει με τη διαπραγμάτευση για το χρέος;

Γιατί έχουμε ένα τεράστιο έργο μπροστά μας.

Και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να το υποτιμήσουμε, να το εγκαταλείψουμε, ή πολύ χειρότερα να αφήσουμε τους οπαδούς της αντιδραστικής παλινόρθωσης να ακυρώσουν ακόμα και τα πρώτα βήματα που κάναμε.

Γι' αυτό επιτρέψτε μου να ζητήσω σε πρώτο πρόσωπο τη στράτευση όλων σας.

Όλων μας.

Όλοι μας πρέπει να πάρουμε θέση στη μάχη.

Όλοι όσοι κατανοούν ότι η ισχυρή λαϊκή εντολή στον ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές αυτές είναι η μεγάλη ευκαιρία όχι για μας, αλλά για την Ελλάδα.

Όλοι όσοι καταλαβαίνουν ότι ο πόλεμος που μόλις άρχισε έχει να κάνει όχι με το αύριο της Αριστεράς, ή κάποιων προσώπων, αλλά με το αύριο του κόσμου της μισθωτής εργασίας και όλων των πληττόμενων κοινωνικών τάξεων.

Και θέλω εδώ να σταθώ όχι μόνο σε όσα καταφέραμε μέσα από το κυβερνητικό έργο.

Αλλά και στη παρακαταθήκη της ηθικής ανάτασης και της δημοκρατίας που αφήνουμε πίσω μας.

Γιατί η κορυφαία στιγμή της σύγκρουσής, το δημοψήφισμα κόντρα σε σε όλο το συνασπισμένο εναντίον μας πολιτικό σύστημα, ήταν μια κορυφαία στιγμή ανάτασης που θα μείνει στην ιστορία.

Και το μεγάλο ρεύμα του Όχι δεν μπορούμε και δεν πρέπει να το αφήσουμε ούτε στους νεκροθάφτες του, ούτε στους αυτοδιορισμένους αντιπροσώπους του.

Δικό μας πρωτίστως είναι το Όχι.

Εμείς, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ είναι που άνοιξε διάπλατα και με τεράστιο ρίσκο την πόρτα για να περάσει η λαϊκή βούληση με το δημοψήφισμα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, όλοι εμείς, στηρίξαμε το Όχι και παλέψαμε γι' αυτό, όταν όλες οι δυνάμεις της αντιδραστικής παλινόρθωσης βυσοδομούσαν και τρομοκρατούσαν, χέρι με χέρι με τους πιο σκληρούς από τους δανειστές.

Αυτό το Όχι δεν θα το χαρίζουμε σε κανέναν.

Ανήκει στον ελληνικό λαό και στην κυβέρνηση που του έδωσε την ευκαιρία να το εκφράσει. Και το στήριξε ως το τέλος.

Και επιτρέψτε μου να πω, ότι αυτό το Όχι δεν τελείωσε με το τέλος της διαπραγμάτευσης.

Είναι η πιο μεγάλη μέχρι σήμερα στιγμή της μεγάλης προσπάθειας που αρχίσαμε στις 25 του Γενάρη.

Που θα εμπνέει και θα καθοδηγεί τη δράση μας για πολύ καιρό.

Γιατί δεν μπήκε σε κάποια βιτρίνα, κάποιου μουσείου, να το θαυμάζουν οι επίγονοι, όπως πιστεύουν, ελπίζουν, και ισχυρίζονται ορισμένοι.

Το ΟΧΙ δεν ήταν, ΝΑΙ στη δραχμή, όπως ισχυρίζονται τώρα ορισμένοι πραγματοποιώντας απίστευτη λαθροχειρία, αφού κανένας τους τότε δεν τόλμησε να το ισχυριστεί.

Αντίθετα εγώ ζήτησα το όχι για να φέρω καλύτερη συμφωνία από αυτή που μας πρότειναν.

Ήταν Όχι στο παλιό και μισητό πολιτικό σύστημα.

Ήταν Όχι στη διαπλοκή, στη διαφθορά, στην αναξιοκρατία.

Ήταν Όχι στην εξάρτηση, στην επιτροπεία, στον περιορισμό της εθνικής κυριαρχίας, στην υποτίμηση της λαϊκής κυριαρχίας.

Ήταν Όχι σε όλους εκείνους, βαρόνους, εθνικούς εργολάβους, κόμματα και πολιτικούς, που μεταχειρίζονται την Ελλάδα σαν κτήμα τους και τους εργαζόμενους σαν δουλοπάροικους.

Ήταν όχι σε ένα καθεστώς που από τα κάτω δεν το θέλουν πια. Και από τα πάνω δεν θα μπορέσουν να το παλινорθώσουν.

Ήταν Όχι σε ένα κράτος γραφειοκρατικό, αγκυλωμένο, εχθρικό για τον πολίτη και φιλικό για το ρουσφέτι, τη διαπλοκή, τον κομματισμό.

Αυτό το βαθύτερο περιεχόμενο του Όχι, η πιο ειλικρινής έκφραση της αντίστασης του ελληνικού λαού, είναι ο πυρήνας του προγράμματός μας για τη νέα τετραετία.

Μ' αυτό το Όχι θα βαδίσουμε συντρόφισσες και σύντροφοι.

Αυτό το Όχι συμπυκνώνει στα τρία του γράμματα τη θέληση και το πείσμα μιας μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας να αλλάξει τη χώρα.

Κι εμείς είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της πλειοψηφίας.

Μας εμπνέει και θέλουμε να την εμπνέουμε.

Μας στηρίζει και υπάρχουμε για να τη στηρίζουμε.

Και καμιά συνηγορία δουλείας.

Καμιά εσκεμμένη ισοπέδωση, ότι όλοι είμαστε ίδιοι.

Καμιά συκοφαντία, δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό.

Και στη συμφωνία με τους δανειστές, για την οποία γίνεται μεγάλη συζήτηση και δικαιολογημένα, δεν καταγράφονται μόνο οι δικές τους θελήσεις, όπως γινόταν σε όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις.

Καταγράφεται και το Όχι.

Καταγράφεται και η δική μας αντίσταση.

Ένα Όχι και μια αντίσταση που κινητοποίησαν εκατομμύρια ανθρώπους στο πλευρό μας σε όλο τον κόσμο.

Που κινητοποίησαν ειδικούς και επιστήμονες μεγάλου κύρους υπέρ της Ελλάδας.

Που μετακίνησαν κυβερνήσεις.

Ματαιώσαν μαύρα σχέδια έξωσης και καταστροφής της απειθαρχης χώρας. Γιατί ανοίξαμε με σθένος και επιμονή τα ζητήματα της Ευρώπης και του χρέους στο Ευρωκοινοβούλιο.

Και, τελικώς, άφησαν ένα βαθύ αποτύπωμα στη Συμφωνία.

Η οποία έχει λιγότερα μέτρα κατά 20 δις από αυτά που είχαν συμφωνήσει, δεν έχει αγγλικό δίκαιο, και έχει ένα επενδυτικό πρόγραμμα που πρέπει να αξιοποιηθεί έγκαιρα και στοχευμένα για να βάλει ξανά την οικονομία σε κίνηση.

Μπροστά μας είναι, επίσης, ζητήματα που άνοιξαν και έμειναν ανοιχτά με σκληρό αγώνα.

Το ζήτημα του χρέους, για την απομείωση του οποίου αρχίζει σε λίγες εβδομάδες η διαπραγμάτευση.

Το ζήτημα των συντάξεων και της ρήτρας μηδενικού ελλείμματος.

Το ζήτημα της φορολογίας των αγροτών και των αντισταθμιστικών μέτρων που είναι αναγκαία για την προστασία του αγροτικού κόσμου και της ελληνικής υπαίθρου.

Το ζήτημα του εργασιακού καθεστώτος, της επαναφοράς των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της οριστικής κατάργησης των μαζικών απολύσεων.

Ποιον αλήθεια θα εμπιστευτεί ο ελληνικός λαός να διαπραγματευτεί αυτά τα μεγάλα ζητήματα;

Εκείνους που θεωρούσαν τα μνημόνια κτήμα και προνόμιό τους και υποστήριζαν ότι αν δεν τα επέβαλαν οι δανειστές έπρεπε να τα επιβάλουμε μόνοι μας;

Εκείνους που δέσμευσαν τη χώρα, συνυπέγραψαν την ερήμωση της αγοράς και την καθίζηση της οικονομίας, οδήγησαν σε αδιέξοδο τη μεσαία τάξη, πολλαπλασίασαν το χρέος υποστηρίζοντας ότι είναι βιώσιμο, και τελικώς μας κληροδότησαν μια Ελλάδα γονατισμένη κάτω από το βάρος του χρέους και των δεσμεύσεων που ανέλαβαν για λογαριασμό όλων μας;

Ή εκείνους που έδωσαν σκληρή μάχη, πήραν ρίσκα, οδήγησαν τη διαπραγμάτευση στα όριά της, έβγαλαν το λαό στο προσκήνιο με το δημοψήφισμα και απέδειξαν, αν μη τι άλλο, ότι διαθέτουν τη θέληση και το θάρρος να σταθούν όρθιοι στα δύσκολα;

Γιατί αυτό είναι το δίλλημα της κάλπης στις 20 του Σεπτεμβρη.

Αυτός είναι ο στόχος της ΝΔ, του Μειμαράκη και του παλιού προσωπικού.

Να γίνει η αριστερή παρένθεση, και μετά να απελευθερώσουν τις απολύσεις του ιδιωτικού τομέα, να κάνουν κι άλλες στο δημόσιο, να θάψουν το θέμα του χρέους, να δώσουν βορά την πρώτη κατοικία στα κερδοσκοπικά κεφάλαια.

Να εφαρμόσουν όσα δεν μπόρεσαν οι δανειστές να περάσουν στη διαπραγμάτευση.

Όσα όμως εξαρτώνται από τη συμφωνία με τους δανειστές και τη διαπραγμάτευση μαζί τους, είναι μόνο ένα μέρος όσων βρίσκονται μπροστά μας την επόμενη περίοδο.

Τα πλοκάμια των δανειστών, που καλούμαστε να κόψουμε ένα-ένα, δεν είναι τα μόνα που έχουν πιάσει την Ελλάδα από το λαιμό.

Την ανάσα της χώρας κόβουν μεγάλα και χρόνια προβλήματα, που το παλιό καθεστώς όχι μόνο δεν τόλμησε να λύσει, αλλά βολεύτηκε μ' αυτά, κερδοσκόπησε πολιτικά και οικονομικά μ' αυτά, τα γιγάντωσε και παρέδωσε την κοινωνία σ' αυτά.

Πιστεύει αλήθεια κανείς, ότι το συνονθύλευμα του παλιού μπορεί και θέλει να χτυπήσει τη διαφθορά;

Η εθνική της διαπλοκής να τα βάλει με τη διαπλοκή;

Οι προστάτες των φοροφυγάδων και των βαρόνων του μαύρου χρήματος να ξεσκονίσουν τις λίστες τύπου Λαγκάρντ;

Το σύστημα που έδωσε μόνιμη ασυλία στους μεγάλους αεριτζήδες και δήθεν επενδυτές, να επιτρέψει στη Δικαιοσύνη να βάλει κάθε κατεργάρη στον πάγκο του;

Όχι φυσικά.

Μόνο μια κυβέρνηση της Αριστεράς, με ισχυρή εντολή, μπορεί να κόψει αυτό το Γόρδιο Δεσμό.

Μόνο με ένα αριστερό, ριζοσπαστικό πρόγραμμα, και με ισχυρή λαϊκή στήριξη, μπορεί να απαλλαγεί βήμα-βήμα η χώρα από αυτό το βραχνά.

Και εμείς είμαστε αποφασισμένοι να μη κάνουμε πίσω.

Και δεν θα κάνουμε πίσω.

Αυτό μας επιβάλλουν οι αρχές μας οι ιδέες μας και η ηθική μας.

Όχι να πιάσουμε ένα στασίδι στη γωνία και να επαναλαμβάνουμε «έρχονται χειρότερα, στα έλεγα εγώ»

Σήμερα είμαστε πιο έμπειροι. Πιο ώριμοι. Πιο αποφασισμένοι. Και πιο διαβασμένοι.

Το πρόγραμμά μας, πρόγραμμα τετραετίας, πατάει γερά στην πραγματικότητα και στις ανάγκες της.

Επιτρέψτε μου να σας αναφέρω ενδεικτικά μερικά από τα σημεία του, ορισμένες από τους βασικούς μας στόχους, τις βασικές μας επιδιώξεις που θα βρεθούν στο κέντρο της κυβέρνησής μας την επόμενη τετραετία.

Πρώτον: Να βάλουμε μπροστά την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας με πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις που θα στηρίζουν τον κόσμο της εργασίας, τους ανθρώπους του μόχθου.

Για να δημιουργήσουμε θέσεις εργασίας σταθερές και ασφαλείς.

Θα είναι μια δύσκολη μάχη αυτή.

Μια μάχη μέσα και έξω από τη χώρα με τις δυνάμεις εκείνες που θέλουν να μετατρέψουν την Ελλάδα και την Ευρώπη σε εργασιακή ζούγκλα. Με όλες μας τις δυνάμεις πρέπει να υψώσουμε τείχος προστασίας.

Να χρησιμοποιήσουμε το σύνολο των διαθέσιμων πόρων από ευρωπαϊκά προγράμματα αλλά και από την ευρωπαϊκή αναπτυξιακή τράπεζα για να ολοκληρώσουμε μεγάλα έργα υποδομής και να εκκινήσουμε μια μεγάλη προσπάθεια αναπροσανατολισμού της εγχώριας παραγωγής σε προϊόντα υψηλής προστιθέμενης αξίας με έμφαση στην ποιότητα και την καινοτομία.

Να προωθήσουμε μορφές κοινωνικής και συνεργατικής οικονομίας και να αρχίσουμε να οικοδομούμε ένα παραγωγικό μοντέλο ανταγωνιστικό προς το κυρίαρχο που θα διέπεται από διαφορετικές σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους αλλά και με το περιβάλλον και με το προϊόν της εργασίας τους.

Γιατί όπως ο νεοφιλελευθερισμός κατέκτησε τον κόσμο μέρα τη μέρα και άνθρωπο τον άνθρωπο, έτσι και εμείς πρέπει να οικοδομήσουμε την οικονομία των αναγκών αργά, μάχη τη μάχη, από τα κάτω.

Με υπομονή και πείσμα υπέρ των συμφερόντων της εργασίας.

Και το ίδιο οφείλουμε να κάνουμε με την ανοικοδόμηση και την υπεράσπιση του κοινωνικού κράτους.

Να συνεχίσουμε τον αγώνα που δίνουμε για την προστασία των απόκληρων αυτής της χώρας με το πρόγραμμα για την καταπολέμηση της ανθρωπιστικής κρίσης.

Που το κερδίσαμε με το σπαθί μας.

Να συνεχίσουμε την προσπάθεια για την ανοικοδόμηση του κατεστραμμένου συστήματος υγείας.

Με εξοικονόμηση πόρων από τις προμήθειες, με βαθιές διοικητικές αλλαγές και με σεβασμό στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό.

Με στήριξη των περιφερειακών νοσοκομείων και με ανασυγκρότηση των δικτύων πρωτοβάθμιας υγείας.

Να υλοποιήσουμε μια μεγάλη δημοκρατική ριζοσπαστική μεταρρύθμιση στην παιδεία εμπλέκοντας το σύνολο του εκπαιδευτικού κόσμου σε έναν πραγματικό διάλογο ώστε να προχωρήσουμε στις μεγάλες τομές που έχει ανάγκη τόσο η δευτεροβάθμια όσο και η τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Για ένα σχολείο και ένα πανεπιστήμιο που θα είναι δημοκρατικά, για ένα σύστημα που θα βασίζεται στις αρχές της ισότητας αλλά και της ελευθερίας.

Ισότητα στην πρόσβαση και ελευθερία στην έκφραση, στη σκέψη, στην έρευνα.
Να προχωρήσουμε σε μια βαθειά δημοκρατική μεταρρύθμιση στο ελληνικό κράτος.

Καταπολεμώντας την γραφειοκρατία που αποτελεί την τεχνολογία εξουσίας του συστήματος της διαφθοράς και της διαπλοκής.

Στηρίζοντας τον φοροεισπρακτικό μηχανισμό και εκκαθαρίζοντας υποθέσεις μεγαλοφειλετών που μένουν για χρόνια στα συρτάρια επειδή κάποιοι προστατεύουν τους εαυτούς τους και τα συμφέροντα που τους στηρίζουν.

Να προστατεύσουμε και να βαθύνουμε τα ατομικά δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες των πολιτών και να χτυπήσουμε το παλιό πολιτικό σύστημα που στηρίχτηκε στην βία και την καταστολή.

Να προωθήσουμε στην πράξη ένα μεγάλο και φιλόδοξο πρόγραμμα προώθησης της ισότητας με σύνθημα όλοι διαφορετικοί - όλοι ίσοι.

Για να εξαλειφθούν οι διακρίσεις λόγω φύλου, χρώματος, εθνικής καταγωγής και σεξουαλικού προσανατολισμού.

Αυτές είναι μεγάλες τομές που οφείλουμε να τις υπηρετήσουμε.

Και επιτρέψτε μου σε αυτό το σημείο να σας ζητήσω να θέσουμε στον εαυτό μας το ερώτημα:

Αν η άνοιξη της ελπίδας και του αγώνα τελειώσει τώρα τι θα ακολουθήσει άραγε;

Μήπως το καλοκαίρι των κινημάτων;

Ή μήπως ο βαρύς χειμώνας της παλινόρθωσης και της εκδίκησης του αστικού πολιτικού συστήματος;

Αυτό είναι το δίλημμα συντρόφισσες και σύντροφοι.

Και δεν το θέτει ο ΣΥΡΙΖΑ αυτό το δίλημμα αλλά η ίδια η πραγματικότητα!

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Δεν άφησα τυχαία για το τέλος τις δυσκολίες του κόμματος, και το ρόλο που κατά τη γνώμη μου καλείται σήμερα να παίξει.

Ένα ρόλο χωρίς τον οποίο είμαστε όλοι ρόδες που γυρίζουν στον αέρα.

Δεν είναι η στιγμή βέβαια να λύσουμε το κομματικό μας πρόβλημα.

Αυτό θα γίνει με δημοκρατική τάξη, ευθύνη, συλλογικότητα, και σοβαρότητα, αφού πρώτα όλοι μαζί, με όρους μάχης, περάσουμε νικηφόρα το σημερινό κάβο.

Γιατί οι τελευταίες εξελίξεις ανέδειξαν με τον πιο έντονο τρόπο τα λάθη και τις αδυναμίες μας και έβαλαν μπροστά σε όλους μας το καθήκον να προβληματιστούμε και να συζητήσουμε τι κόμμα θέλουμε, χρειάζεται, είναι αναγκαίο, στις σημερινές συνθήκες.

Τώρα όμως είναι η στιγμή της μάχης.

Της γενικής επιστράτευσης.

Της προσφοράς και όχι της ζήτησης.

Της έκφρασης με λίγα λόγια όλων εκείνων των αρετών της Αριστεράς, που έρχονται από μακριά.

Και είναι οι μόνες που μπορούν να μας πάνε μακριά.

Αισθάνομαι στο σημείο αυτό την ανάγκη να πω μερικά πράγματα που πιστεύω βαθιά. Και αμετανόητα.

Και τα απευθύνω σε φίλους και συντρόφους, αλλά και σε παλιούς και νέους αντιπάλους.

Δεν πρόκειται να αλλάξουμε ούτε ένα γιώτα από τις αξίες και τις ιδέες μας.

Δεν πρόκειται να σταματήσουμε τον αγώνα μας για δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη, εθνική κυριαρχία.

Η αφοσίωση στα συμφέροντα και στην απελευθέρωση όσων υποφέρουν στο ζυγό της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, θα παραμείνει σε όλες τις συνθήκες η συνθήκη της ύπαρξης και της δράσης μας.

Η ζωή και η πολιτική απαιτούν συχνά ελιγμούς, υποχωρήσεις, συμβιβασμούς, που μόνο ένας ανόητος δεν κατανοεί τη σημασία τους.

Αυτό όμως δεν σημαίνει για μένα, για μας, σε καμιά περίπτωση, ούτε ότι θα εγκαταλείψουμε τους στόχους που μας έφεραν στην κυβέρνηση, ούτε ότι θα εγκαταλείψουμε εκείνους που στηρίζουν σε μας τις ελπίδες τους.

Ούτε μια από τις ελπίδες των νέων, των εργαζομένων, των θυμάτων του σημερινού δράματος, δεν πρόκειται να ξοδέψουμε σε κομματικές και μικροκομματικές επιδιώξεις.

Τέλος, συντρόφισσες και σύντροφοι, δεν μπορώ να μην αναφερθώ στην πληγή που άνοιξε στο σώμα του ΣΥΡΙΖΑ η μετατροπή της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας σε μειοψηφία, η ανατροπή ουσιαστικά και τυπικά της κυβέρνησης από τα μέσα, η ασχήμια της διάσπασης και της εκμετάλλευσής της από τους οπαδούς της αντιδραστικής παλινόρθωσης.

Δεν είναι ώρα να συζητήσουμε σε βάθος αυτό το ζήτημα. Θα γίνει και πρέπει να γίνει κι αυτό στην ώρα του.

Τώρα, στις συνθήκες της δύσκολης μάχης, θα αντιμετωπίσουμε και πρέπει να αντιμετωπίσουμε με την απαραίτητη πολιτική αυστηρότητα όσους εγκατέλειψαν τις γραμμές μας και στράφηκαν εναντίον μας με βαριές, συκοφαντικές θα έλεγα, κατηγορίες.

Αλλά αριστερό εμείς εμφύλιο δεν πρόκειται να ανοίξουμε.

Δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να ανοίξουμε.

Γιατί ο αντίπαλος ήταν και παραμένει το παλιό καθεστώς και το παλιό σύστημα εξουσίας που σηκώνουν κεφάλι.

Θα επαναλάβω λοιπόν ότι τώρα είναι ώρα να βγούμε στους δρόμους, στις πλατείες, στα καφενεία, στα χωριά και στις πόλεις, για να μεταφέρουμε ένα και μόνο μήνυμα.

Ένα μόνο:

Είμαστε παρόντες, όρθιοι, συνεχίζουμε αυτό που μόλις αρχίσαμε.

Ζητάμε ισχυρή εντολή να συνεχίσουμε αυτό που μόλις αρχίσαμε.

Και σαν μέλη του κόμματος ζητάμε ο ένας από τον άλλο το αυτονόητο:

Να μείνουμε στη θέση που μας έταξε η περίπτωση με γνώση και επίγνωση, με σταθερότητα και αποφασιστικότητα, με τόλμη και αρετή απέναντι σε όσους θέλουν να μας σπρώξουν στην ήττα, ή στο βάλτο.

Και να ανοιχτούμε χωρίς κανένα φόβο και κανένα δισταγμό στην κοινωνία που μας περιμένει.

Γιατί εκεί σύντροφοι, στην κοινωνία που αγωνιά, αμφιβάλλει, αναρωτιέται, περιμένει, ελπίζει, θα κριθούμε όλοι κατά τα λόγια και κυρίως κατά τα έργα μας....

Θα νικήσουμε. Όχι για να επιβιώσει το κόμμα μας. Για να ζήσει ο λαός.

Να είστε σίγουροι για αυτό.